

Klasa IV-VI szkoły podstawowej

Kościół naszym domem

Cel ogólny

Ukazanie kościoła parafialnego jako wspólnego domu modlitwy i szczególnego miejsca obecności Boga.

Przygotowanie do rocznicy poświęcenia kościoła parafialnego.

Kształtowanie postawy należytej troski o świątynię parafialną.

Cele szczegółowe

Uczeń:

- przytacza najważniejsze wydarzenia z życia Pana Jezusa w odniesieniu do świątyni Jerozolimskiej,
- podaje, że kościół parafialny jest szczególnym miejscem obecności Boga,
- podaje datę wspomnienia rocznicy poświęcenia kościoła parafialnego,
- wyjaśnia, na czym polega nasz związek z kościołem parafialnym,
- wskazuje, że kościół parafialny jest miejscem sprawowania Eucharystii i sakramentów świętych,
- uzasadnia znaczenie słów Mt 21,13,
- dowodzi konieczności troski o kościół parafialny.

Metody

Wykład, rozmowa kierowana, ekspozycja, analiza tekstu biblijnego, praca w grupach, dyskusja, refleksja.

Środki dydaktyczne

Pismo Święte, plansze z konturami domu i kościoła, plansze z napisami, teksty do pracy w grupach, krótka historia parafii.

PRZEBIEG KATECHEZY

Modlitwa

„Modlitwa Pańska”.

Wprowadzenie

Umieszczamy na tablicy planszę z obrysowanymi konturami domu. Stawiamy pytanie:

- Jakie skojarzenia nasuwają się nam pod pojęciem „dom”?

Swoje skojarzenia uczniowie zapisują na uprzednio przygotowanej planszy.

Są takie miejsca, w których z różnych powodów chcielibyśmy jak najdłużej przebywać, w których wspaniale się czujemy. Można powiedzieć, że do takiego miejsca jakby nas coś „przyciągało”. Otóż trzeba, aby takim miejscem stał się dla nas kościół parafialny. Zbliżamy się do kolejnej rocznicy poświęcenia kościoła parafialnego, dlatego też na dzisiejszej katechezie będziemy mówić o wyjątkowości kościoła jako naszego wspólnego domu.

Rozwinięcie

Eksponujemy planszę z następującym napisem:

„Szczęśliwi, którzy mieszkają w domu Twoim, Panie, nieustannie Cię wychwalają” (Ps 84,5).

– Kogo Psalmista nazywa szczęśliwym?

Powyższymi słowami modlili się pobożni Izraelici, gdy pielgrzymowali do świątyni w Jerozolimie. Nazywali szczęśliwymi tych, którzy mogli przebywać na terenie świątyni i nieustannie wielbić Boga.

Odczytujemy kolejny fragment:

„Zaiste, jeden dzień w przybytkach Twoich lepszy jest niż innych tysiące;
wolę stać w progu domu mojego Boga,
niż mieszkać w namiotach grzeszników” (Ps 84,11).

– Od czego lepszy jest jeden dzień przebyty w domu Boga?

Zauważyliśmy, jak bardzo ceniono sobie przebywanie w domu Boga. Wyżej stawiano niewygody w domu Bożym niż wspaniałe wygodne miejsca w namiotach grzeszników. To nas powinno w sposób szczególny zastanowić, ponieważ Izraelici nie mieli blisko do świątyni, jak my mamy obecnie do kościoła parafialnego. Dla wszystkich była tylko jedna świątynia w Jerozolimie. Po odbyciu niekiedy kilkudniowej wędrówki do świątyni, musieli sobie cenić przebywanie w niej. Pan Jezus po urodzeniu został ofiarowany w świątyni. Mając lat dwanaście, pielgrzymował wraz z rodzicami do świątyni Jerozolimskiej. Będąc dorosłym, wielokrotnie nauczał w niej.

Uczniowie w grupach analizują teksty Ewangelii.

Grupa I

„Gdy potem upłynęły dni ich oczyszczenia według Prawa Mojżeszowego, przynieśli Je do Jerozolimy, aby przedstawić Panu” (Łk 2,22).

– Gdzie zanieśli nowonarodzonego Jezusa rodzice?

Grupa II

„Rodzice Jego chodzili co roku do Jerozolimy na Święto Paschy. Gdy miał lat dwanaście, udali się tam zwyczajem świątecznym” (Łk 2,41).

– Dokąd rokrocznie pielgrzymowali rodzice Pana Jezusa?

Grupa III

„A Jezus wszedł do świątyni i wyrzucił wszystkich sprzedających i kupujących w świątyni; powyrwacał stoły tych, którzy zmieniali pieniądze, oraz ławki sprzedawców gołębi. I rzekł do nich: <Napisane jest: Mój dom ma być domem modlitwy (...)>” (Mt 21,12-13).

– Co uczynił Jezus w świątyni?

– Co powiedział Pan Jezus do zgromadzonych?

Grupa IV

„I nauczał codziennie w świątyni. (...) cały lud bowiem słuchał Go z zapartym tchem” (Łk 19,47).

– Co czynił Jezus w świątyni?

Jak widzimy życie Pana Jezusa było również przepełnione obecnością w świątyni Jerozolimskiej.

Możemy po przeanalizowaniu powyższych tekstów dokonać następującego zapisu:

PAN JEZUS – ŚWIĄTYNIA
Został ofiarowany – pielgrzymował do niej – nauczał

Umieszczamy planszę:

„Mój dom ma być domem modlitwy (...)” (Mt 21,13).

- Jak rozumiemy powyższe słowa Pana Jezusa?
- Dlaczego każdy kościół ma być domem modlitwy?

W naszych świątyniach Pan Jezus jest obecny codziennie. W kościołach parafialnych, jako jedna rodzina dzieci Bożych, wielbimy Boga za Jego wspaniałe dzieło odkupienia. Gromadząc się w świątyni na Eucharystię, wypełniamy polecenie Jezusa: „To czyńcie na moją pamiątkę” (Łk 22,19).

Błogosławiony papież Jan Paweł II tak nas nauczał:

„Człowiek, ażeby żyć potrzebuje pokarmu i napoju. Człowiek, ażeby osiągnąć życie wieczne, potrzebuje Eucharystii. Jest to pokarm oraz napój, który przemienia życie człowieka otwiera przed nim horyzont życia wiecznego. Spożywając Ciało i Krew Chrystusa, człowiek, już tu na ziemi, nosi w sobie załążek życia wiecznego, gdyż Eucharystia jest sakramentem życia w Bogu” (bł. Jan Paweł II, Wrocław, 1 czerwca 1997 r.).

Przychodząc zatem na Eucharystię do kościoła, przemieniamy swoje życie.

Papież Benedykt XVI powiedział znamienne słowa.

„Wokół Eucharystii rodzi się i wzrasta Kościół, ogromna rodzina chrześcijan”
(Benedykt XVI, Watykan, 22 lutego 2009 r.).

Zakończenie

Umieszczamy na tablicy planszę z obrysowanymi konturami kościoła. Uczniowie mogą wpisywać swoje skojarzenia do pojęcia „kościół”. Rozmawiamy z uczniami na temat naszego związku z kościołem parafialnym.

Możemy prowokować dyskusję pytaniami:

- Kiedy przychodzimy do kościoła?
- W jakich momentach naszego życia jesteśmy w szczególnie sposób związani z kościołem parafialnym?

Możemy dokonać następującego zapisu:

NASZE ŻYCIE – KOŚCIÓŁ

Sakramenty – modlitwa – nabożeństwa – uroczystości – ostatnie pożegnanie

Jak widzimy całe nasze życie od momentu chrztu aż po śmierć związane jest z kościołem parafialnym jako domem i Kościołem jako wspólnotą wierzących.

Papież Benedykt XVI zachęca młodzież:

„Bierzcie udział w liturgii w swoich parafiach i posilajcie się obficie Słowem Bożym oraz aktywnym uczestnictwem w sakramentach” (Benedykt XVI, Orędzie na XXIV Światowy Dzień Młodzieży, Watykan, 22 lutego 2009 r.).

- Do czego zachęca papież Benedykt XVI?

Każdy z nas doskonale wie, czym jest kościół jako budowla i czemu służy. Wiemy, że jest to miejsce, w którym nie tylko sprawowana jest Eucharystia i udzielane są sakramenty święte. Jest to dom modlitwy, w którym w ciszy i skupieniu możemy przeżywać bliskość i obecność Boga pośród nas.

W ciszy zastanówmy się:

- Jak często przychodzę do kościoła parafialnego?
- Jakie jest moje zachowanie w kościele?
- W jaki sposób dbam o wygląd swojej świątyni?

Świątynie, w których uobecniana jest ofiara, jaką Jezus złożył na krzyżu, wznosili przez szeregi lat ludzie. Powstawały z ofiar, z trudu, z poświęcenia wiernych i budowniczych. Możemy powiedzieć, że kościoły parafialne są dziełem ich rąk i dobroci serca. Kościoły są zatem świadectwem głębokiej i ofiarnej wiary naszych przodków. W naszych modlitwach powinniśmy o nich pamiętać.

Przytaczamy krótką historię parafii oraz budowy świątyni.

Polecamy uczniom ułożyć krótkie modlitwy za budowniczych naszych kościołów.

Uczniowie wstają, następuje modlitwa przygotowanymi wezwaniami. Kończymy następującymi słowami modlitwy.

„Wszechmogący, wieczny Boże, Twój Duch uświęca całe Mistyczne Ciało Kościoła i nim rządzi; wysłuchaj nasze pokorne prośby za wiernych wszystkich stanów, aby za Twoją łaską wszyscy wiernie Tobie służyli. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.” (z liturgii Wielkiego Piątku).

Przypominamy uczniom, że w ostatnią niedzielę października obchodzimy rocznicę poświęcenia kościoła parafialnego.

Zeszyt ucznia

Notatkę mogą stanowić teksty z plansz oraz wypracowane podczas katechezy zapisy.

Praca domowa

W rocznicę poświęcenia kościoła parafialnego, podziękuj Bogu za piękną świątynię i za to, że możesz przebywać blisko Niego.

Modlitwa

„Jezu – Zbawicielu,
przychodzę do Ciebie,
obecnego w Sakramencie Ołtarza,
bo w Ciebie wierzę
i Tobie zaufałem.

W pewnych sprawach
nikt mi nie pomoże,
tylko Ty Sam

Bóg mój, Zbawiciel,
Nauczyciel, Lekarz, Przyjaciel,
i moje Wszystko.

Przychodzę do Twojej świątyni,
bo wiem, że Ty jesteś Panem
i Tobie należy się cześć,
uwielbienie i chwała”

(Z. Trzaskowski, *Moc Dziękczynienia*, Kielce 2002).
